

244

ките му боляри. И цялата земя, от Одрин и до Драч превзех гръцката и още арбанашката и сръбската. А пък градовете, които се намираха около Цариград и самия тоя тоя град владееха ързите, но те се повинуваха под ръката на моето царство, понеже нямаха други цар освен мене, и благодарение на мене съществуваха, тъй като Бог така заповяда. Понеже без него ни дело, ни слово се извършва. Нему слава во веки. Амин.

34.

Дружина от десет пътника препускаше в еднообразен раван в ранния здрачен час. Слънцето още не бе изгряло, когато в далечината чуждоземните пътници зърнаха силуета от крепостните стени на втория Цариград — прославения Търнов.

— Непрестъпната твърдина на Асеновци... — пошушна този, който имаше вид на водач, като спря за миг коня си и се загледа със жаден и поразен взор в окичените с бойници хълмове.

Той дълго съзерцава прочутата и богоспасна престолнина, заслушан в неспирния ремонт на Етърските бродове и бързеи. Много пъти до сега той бе пътувал с важни поръчки от брата си, по разни царства и господарства, ала никога през ума му не бе минавала мисъл, че някога ще трябва да дойде в Търновград, за да се поклони пред всесилния цар и самодържец на всички българи и гърци, хи да моли смирено за ръката на царската дъщеря Белослава.

Ако Радослав не се бе оженил за кир Тодоровата щерка, по-редно беше сега да моля Белослава да стане сръбска кралица, а не само жена на втория кралски брат Владислав. Кой знае дали Асен щеше да я даде за него... — си мислеше изпълнен с тревога знатният пратеник.

Той даде знак на дружината да раздее, за да си починат малко под светлолистите тополи и върбите, които бяха засадени край брега. На изток небето се обагри с кръв. Росните ливади блестяха като дребро. От близката ливада изкочиха сънливи люде, загледаха се в пъте-